

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-392/09, I. garantovaná a.s. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 lutego 2013 r. przez I. garantovaná a.s.

(Sprawa C-90/13 P)

(2013/C 114/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: I. garantovaná a.s. (przedstawiciele: B. Hartnett, Barrister, O. Geiss, Rechtsanwalt, P. Lasok QC, J. Holmes, Barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie orzeczenia Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-392/09 w części, w jakiej dotyczy ono zarzutu drugiego podniesionego przez wnoszącą odwołanie w skardze do Sądu;
- uwzględnienie owego zarzutu jako zasadnego;
- obniżenie wysokości grzywny do 2,1 mln EUR, co stanowi 10 % obrotu uzyskanego przez wnoszącego odwołanie w 2008 r., jak wynika z pkt 84 zaskarżonego wyroku; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd błędnie oddalił zarzut drugi podniesiony przez wnoszącego odwołanie.

Artykuł 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ stanowi: „grzywna nie przekroczy 10 % całkowitego obrotu uzyskanego [przez dane przedsiębiorstwo] w poprzedzającym roku obrotowym”. „Poprzedzający rok obrotowy” jest ostatnim pełnym rokiem obrotowym bezpośrednio poprzedzającym datę wydania decyzji Komisji stwierdzającej naruszenie reguł konkurencji i nakładającej grzywnę.

W niniejszej sprawie „obrotem uzyskanym w poprzedzającym roku obrotowym” był obrót uzyskany w 2008 r. a nie obrót uwzględniony przez Komisję. Skutkiem uwzględnienia obrotu

uzyskanego w 2007 r. było zawyżenie nałożonej na spółkę Garantovaná grzywny niewiele poniżej 100 % jej obrotu uzyskanego w roku obrotowym poprzedzającym datę wydania decyzji Komisji (22 lipca 2009 r.).

Wnoszący odwołanie podnosi, że uwzględnienie przez Komisję obrotu z 2007 r. było sprzeczne z wyraźnym brzmieniem i celem art. 23 ust. 2 oraz niezgodne z prawem. Jak podniesiono w ramach drugiego zarzutu spółki Garantovaná w ramach postępowania przed Sądem, grzywnę należy zatem obniżyć bądź zgodnie z art. 23 ust. 2, bądź w ramach nieograniczonego prawa orzekania przysługującego Sądowi na podstawie przepisów art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (izba siódma) wydanego w dniu 13 grudnia 2012 r. w sprawie T-103/08 Versalis SpA, wcześniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 lutego 2013 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-93/13 P)

(2013/C 114/44)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, G. Conte, R. Striani, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Versalis SpA, wcześniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku, w którym kwota grzywny nałożonej w decyzji na ENI i Versalis została obniżona do 106 200 000 EUR;
- oddalenie w całości skargi w pierwszej instancji;
- obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- I. Sąd naruszył prawo przez przyjęcie, że Komisja naruszyła prawo do obrony ENI stosując z powodu powrotu do naruszenia podwyższenie grzywny nałożonej solidarnie na ENI i Versalis w przypadku dwóch naruszeń popełnionych w przeszłości przez spółki będące w całości lub niemalże własnością ENI, mimo że dwie decyzje stwierdzające te naruszenia nie były skierowane do ENI (która to w konsekwencji nie otrzymała pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w odniesieniu do rzeczonych naruszeń). W szczególności jeżeli chodzi o przypisanie powrotu do naruszenia Sąd nie wziął pod uwagę tego iż prawo do obrony jest zapewnione jeżeli w chwili gdy Komisja oznajmia swój zamiar przypisania powrotu do naruszenia, daje stronom możliwość wykazania, że stosowne warunki nie są spełnione. Ponadto Sąd pominął fakt, iż przypisując powrót do naruszenia za kolejne naruszenie regułą konkurencji Komisja nie nakłada kary z mocą wsteczną za pierwsze naruszenie, lecz wyciąga po prostu konsekwencje z okoliczności, iż to samo przedsiębiorstwo (podmiot gospodarczy) popełniło nowe naruszenie.
- II. Sąd przekroczył granice swych uprawnień i naruszył zasadę dyspozycyjności, art. 21 statutu Trybunału oraz art. 44 § 1 i art. 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem rozpatrując kwestię prawną (dotycząca rzekomego naruszenia zasady równego traktowania przy obliczaniu grzywny), której skarżące nie podniosły w skardze wszczynającej postępowanie.
- III. Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni i stosowania zasady równego traktowania w odniesieniu do „mnożnika” dla celów odstraszenia oraz nie przedstawił uzasadnienia. W szczególności Sąd nie uwzględnił zakresu uznania przysługującego Komisji przy określaniu grzywien w świetle mających znaczenie okoliczności zmuszając ją do dokonania czysto matematycznych obliczeń w celu ustalenia mnożnika, jaki należało zastosować do ENI i Versalis. Co więcej Sąd błędnie wymagał od Komisji, aby zapewniła bezpośrednią proporcjonalność pomiędzy odsetkiem podwyższenia grzywny dla celów odstraszenia i obrotami przedsiębiorstw a nie pomiędzy mnożnikami lub pomiędzy grzywnami wynikającymi z zastosowania mnożników (pomnożonymi grzywnami) i ogólnymi obrotami przedsiębiorstw.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-100/13)

(2013/C 114/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i G. Zavvos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi o:

- stwierdzenie, iż strona pozwana uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego nałożonym na nią na mocy dyrektywy Rady 89/106/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, w szczególności art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, w zakresie, w jakim niemieckie urzędy wykorzystują katalogi norm budowlanych („Bauregellisten”) do żądania dodatkowych zezwoleń w celu skutecznego dostępu do rynku i stosowania produktów budowlanych, zamiast przyjęć konieczne metody i kryteria oceny w ramach zharmonizowanych norm europejskich;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona pozwana naruszyła art. 4 i 6 dyrektywy 89/106/EWG. Stosowanie katalogów norm budowlanych prowadzi do żądania dodatkowych wcześniejszych zezwoleń w celu skutecznego dostępu do rynku i stosowania produktów budowlanych. W wielu wypadkach ewentualnie występujące wymogi nie odnoszą się do nowych cech produktów. Pozostaje się raczej przy wymogach ustalonych jeszcze przed harmonizacją, które powinny i mogły zostać spełnione poprzez przyjęcie koniecznych metod i kryteriów oceny w ramach norm zharmonizowanych.